

at hun den 8. maj og åbenbart fortsat sætter spørgsmålstegn ved, om det er inden for rammerne. Jeg havde jo endda forsigtigt skrevet »antydnet« i mit spørgsmål, fordi jeg håbede; at det var en fejltolkning fra min side, og fordi jeg håbede, at det kun skyldtes, at ministeren kun kendte til sagen fra pressen.

Derfor bad jeg om at få en redegørelse for, hvad det kunne være, der var i strid med rammerne. Så vidt jeg kan høre, er det, ministeren siger er i strid med dem, at man er gået ud over receptionsfunktionen, ud over at være, hvad skal vi sige rejsekontor, er man gået ind og har lavet aktivt kirkeligt arbejde.

Så kan ministeren mene, at det ikke er kirkeligt arbejde at lave aktivt kirkeligt arbejde, men der er hun så uenig med et meget stort flertal, og hun er uenig med Det Lutherske Verdensforbund, hun er uenig med Kirkernes Verdensråd. Så jeg vil godt spørge ministeren: Er det dér, ministeren mener, at Det Mellemkirkelige Råd overskrider sit lovmæssige grundlag, altså ved at lave aktivt kirkeligt internationalt arbejde?

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Det vil jeg drøfte med Det Mellemkirkelige Råd, når jeg nu mødes med dem i næste måned.

Margrete Auken (SF):

Ja, så ser vi jo frem til at få svaret.

Jeg vil blot sige, at det her har igen været et af de der faretruende signaler om en statskirkegørelse. Jeg bemærkede det, og ministeren skal have ros for, at hun i desvarelsen lige før nærrede sig for til fristelsen til at falde ud i statskirkeligheden og statskirkekyranniet.

Det er altså lidt bekymrende, at ministeren ikke bare kan sige, efter hun har læst redegørelsen, og efter hun har set, hvad det drejer sig om, at det er klart Det Mellemkirkelige Råds egen kompetence at definere, hvordan de arbejder inden for en ramme, som må være videre, end en eventuel tidehvervspræst – det er ikke ministeren, jeg beskylder for at være det, sådan er vi ikke – måtte finde på at definere den.

Det er ikke noget, der skal afgøres af et eller to medlemmer af rådet, men af et flertal efter almindelige demokratiske principper. Og jeg går ud fra, at ministeren vil respektere demokratiet i Det Mellemkirkelige Råd.

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Nu har jeg et møde i næste måned med hele Det Mellemkirkelige Råd, både mindretallet og fler-

tallet, og så lytter jeg til Det Mellemkirkelige Råd og får forklaringen af dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2250

21) Til forsvarsministeren af:

Nicolai Wammen (S):

»Vil ministeren med henvisning til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 42 (alm. del – bilag 169) i Forsvarsudvalget oplyse, hvornår ministeren første gang hørte om – eller blev orienteret om – forsvarrets afskedsarrangement?«

Nicolai Wammen (S):

I fredags, den 24. maj, gav forsvarsministeren en redegørelse vedrørende sagen om den tidligere forsvarschefs afskedsparade. I den forbindelse gav forsvarsministeren en orientering om, hvornår Forsvarsministeriet først blev bekendt med paraden og de ting, der var omkring den, og det blev fastslået til at være den 20. februar 2002.

Hvad forsvarsministeren derimod ikke oplyste var, hvornår forsvarsministeren personligt blev orienteret. Og set i lyset af den meget store offentlige interesse og hensynet til forsvaret forekommer det derfor væsentligt at få sagen og herunder forsvarsministerens egen rolle belyst.

Jeg vil derfor bede forsvarsministeren om her i dag i Folketingssalen at redegøre for, hvornår forsvarsministeren første gang selv blev opmærksom på eller af andre blev gjort bekendt med forberedelserne, hvem der orienterede forsvarsministeren, og hvilke oplysninger denne orientering indeholdt.

Kl. 16.20

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

At forsvarschefen ved sin pensionering den 31. juli i år skulle have en afskedsparade, har, som det også fremgår af min besvarelse, som hr. Nicolai Wammen nævner, stået klart. Det er en lang tradition, som har været kendt. Det er, som hvis en oberst eller en kommandør afgår fra forsvaret.

Som det fremgår af redegørelsen, blev ministeriet, som det rigtigt blev sagt, første gang orienteret om arrangementet i brede termer den 20. februar 2002. Det foregik ved et rutinemæssigt møde mellem departementschefen og chefen for Forsvarsstaben. Det har også fundet udtryk – det er ikke så afgørende – i Berlinske Tidende